

Men kan då ej gluggen stoppas! —
 Nej, det fäfangt är att hoppas:
 Den är mera djup och omfångsrik
 Än vår *Nybrovik*.
 Industripalats och riddarhus,
 Hela Gotland med sitt kalk och grus —
 Ja, om jorden fore
 Plötsligt dit, så vore
 Rubb och stubb som en pris snus.

Men vi trösta oss af vana,
 Skotta oss en lefnadsbana,
 Det är Skandinavernas bestyr —
 Titta, hvad det yr!
 Dackor komma uti stora fång,
 Skönheten ej skonans sjelf en gång.
 Andan får man tigga,
 Hela drifvor ligga,
 Usch! i damernas chignon.

Snöbetäckt är slott och koja,
 Vindarna med menskor skoja.
 Ingenstans de tumla om och sno
 Som uppå *Norrbro*.
 Hatt och mössor äro stormens rof;
 Säg du nyss hur flickans kjol han hof?
 Ack ja, stackars liten!
 Som en segelsliten
 Jakt hon tog en lov.

Gustaf Adolf uppå hästen
 Sitter lugn med snö i västen.
 Drifvan dock hans nåd ej drifva kan:
 Han är lycklig han!
 Vore han som jag så tom och svång,
 Vore ej hans ro likvisst så lång —
 Fast naturen larmar,
Opris sig förbarmar
 Kanske med en — varm buljong.

